

הבה נכין לו הדרה

הבה נכין לו הדרה, נראה לו את מבוא העיר, למען יוכל
 למצא את הפתח. נודיע לו שימצא מה שהוא מבקש ונקא
 בגבול ישראל, "אחזתיו ולא ארפנו עד שהבאתיו אל בית
 אמי ואל חדר הורתי" (שיר השירים ג, ד), "אנהגה אביאה אל
 בית אמי תלמדני, אשקה מיין הרקח מעסיס רמני" (שם ח, ב).
 לא נעשק ממנו את כל האור והטוב, את כל הזר והעצמה
 שרכש לו, כי-אם נרבה עליהם, נזריח עליהם באור של חיים,
 באור אמת, המנהיר ממקור הנשמה הישראלית, וכנגנו יביטו
 אליו וינהרו.

בעלי העין הטובה

"אמר להם: צאו וראו איזו היא דרך ישרה שידבק בה האדם? רבי אליעזר אומר: עין טובה" (אבות פ"ב מ"ט).

בעלי העין הטובה ישתדלו תמיד להישיר את מבטם ואת יחסם הנפשי לכל הסובב אתם, ולהאזין בתמצית החיובית הטמונה בכל תכלית הכוונה יכספו לה, ושדול ישתדלו תמיד לחושפה ולגלותה, להתאחד עמה באמת בדבקות מליאה, אף אם תביה ומסתרת היא. את עיקר עינם ותפקידם לא יראו הם לעולם בהסתת ביקורת, — אף על פי שגם מלאכה זו ידעו הם לעשות לפעמים בעתה ובזמנה, באופן היעיל והממוקד כנדרש לגופם של דברים, — וגם לא נמצאם אף פעם בקרב המתאוננים בעם; באורו של החיוב תמיד יתהלכו, בודישות ובגילוי ניצניו התבוים הפזורים שתעשעו, כי מן הבונים היסודיים הם.

לא חלשה גם לא תמימת תדריכם תנהלם, עז וגבורה בימינכם, בינה יתירה וקורטוב של ענות אמת הם הם "אהבי ד' וראו באמת וחשבו שמו... העומדים בניסיון לסבול כל צעה ועלכון מכל צד ועבר, ולעמוד הפן נגד כל כוחות עליונים ותחתונים החפצים לבלע נחלת ד' ולהפריד את האומה האחרית, היחידה במלוא עולמים, הם הם בנים דכנסת ישראל שהיא הובצת עליהם, 'מחצית חקלא' הבאים בסוד ד', תלמידי חכמים האמיתיים המרבים שלום בעולם, ומשימים ומסילין שלום

בין ישראל לאביהם שבשמים, בהוציאם מן הכח אל הפועל את אור הקודש והגנו בכל אישי האומה, בכל אשר בשם ישראל יכנה, ובפרט בכל אשר ישא את דגל תקות האומה הפך תחיתה, את חותם אהבת ארץ אשר עיני ד' בה, וחיבת ציון וירושלים על ליבו חקוקה, באיזו צורה ואיזו הסברה שתהיה" (עולת ראייה, ח"א, עמ' רמ"א).

הם אינם מוצאים בקרבם את הכח הנפשי להביט ולהאזין רק בגילוי השלילה שבמציאות החיים, להשתעבד למשוגותיהם או להיבנות בעיקר משלילתם; כוחם במתנם להיפגש עם החיוב שבכל, ואם יש צורך, אף לחזור לפני ולפנים כדי לגלותו מבעד לכל המחיצות האוטומות והמונעות את אורו מלהפציע. ומתוך השתוללותם זו המרובה ועבודתם המאומצת, מתרוממים הם באמת לאהבת הכל.

הרחק מן הבינוניות והשטחיות המונית המצויה יתהלכו, ועם זאת בזיותם יושבים תמיד בתוך עמם, יש מבעלי התכונה המונית שבו, שיחשבו אותם למשונים בדרכם ובהליכותיהם, וקשה יתקשו מאד לרדת לסוף דעתם ודרכם בקודש. אך הם בחדות עומם לעולם בתומתם יעמדו, ולא ייראו ולא יתנו מפני כל, גם לא ממבקשי רעתם. ממקדש סודותם הפנימית לא יצאו, ובהשקט בבטחה ובסבלנות לאין קץ, התמד יתמידו להתקדם במסילתם המקורית העולה להתדבק בדרכי ד' העליונות. ובהתנשאת במבטם המקיף והחודר על פני תסביכות המציאות, קטנות מעקשיה ופגימת מפרידיה, נמצאים הם באמת מקושרים ומדובקים בכל, ובעינם הטובה ובפעולתם המבורכה, ימשיכו להשפיע ממקור נעימתם המבורך טוב חיים תעצומות עז וחדה על פני כל מרחב סביבתם. ו"מה תביהות אומרות עליו... ראו כמה מתוקנים דרכיו כמה מתוקנים מעשיו, עליו הכתוב אומר: 'ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר'" (יומא פ"ו ע"א).

הרד"א (הרד"א) (215 - 216)

"וכשיש דעת רחבה יש גם כן סבלנות אדירה, והדעה מתרחבת והולכת עד שכובשת את הכל".

הרד"א - 215 - 216